

Christine Angot

Călătoria în Est

Traducere din limba franceză și note
de Sînziana Cotoară

POLIROM
2023

Am început să mă simt rău la scurt timp după aceea. Aveam insomnii. Probleme cu mâncatul. Mâncam foarte puțin. Uneori un măr toată ziua. Calculam numărul de calorii după ce scria pe fiecare pachet. Îmi priveam corpul slab în oglindă. Să merg cu trenul până la Paris și să stau până seara mă obosea. Nu o dată mi-am zis când am ajuns la gară: De ce n-o iau eu în direcția cealaltă?

Într-o dimineață m-am oprit în capătul peronului.

— Nu mai vin cu voi.

Joël s-a postat în fața mea. Mare, solid.

— Te-ai ridicat din pat de dimineață, ai luat trenul... Ai făcut deja ce-a fost mai greu. Haide. Vino.

Nu m-am clintit din loc.

— Ce-a mai rămas? O bucată de mers cu metroul. Haide, vino. O să vezi. O să fie o zi frumoasă. O să te bucuri c-ai rămas. Vii?

— Sunt prea obosită.

Am așteptat trenul de întoarcere pe un scaun portocaliu din hol, cu fața la peroane, în partea care dădea spre Rue d'Alsace. În locul unde vorbisem cu geanta de voiaj cu șapte ani în urmă.

M-am întors la cursuri data următoare. Încă o dată, de două ori. Povestea a început iar în subteran, la metrou, câteva săptămâni mai târziu.

— Tu-ți dai seama câți oameni ar vrea să fie-n locul tău? Sunt douăzeci de dosare admise pe an.

Și-al tău e printre ele. Nu poți să renunți așa. N-ai cum.

Joël stătea postat în fața mea. Avea un rid dezaprobat în jurul gurii.

— Dac-o lași baltă acum, n-o să te mai primească anul viitor, te previn. Ce-o să faci? O să stai acasă așa, pur și simplu? Nu mai ai decât... ce? Martie, aprilie, mai. Nu mai mult de trei luni de rezistat. O nimica toată. Haide. Vino.

— Nu dorm deloc. Sunt deja patru nopți de când n-am mai închis un ochi.

— Și știi, știi de ce nu dormi?

— Mai mult sau mai puțin.

La început m-am bucurat că stau acasă. Într-un colț al sufrageriei era o pernă mare. Citeam prăbușită acolo. Ascultam versuri din cântece cu ochii închiși. Speram să adorm. Mă gândeam întruna c-o să mă trezească telefonul. Mă sculam. Îl scoteam din priză. Verificam să fie ușa închisă și cheia în broască. Majoritatea obiceiurilor le-am dobândit în perioada aia. Să scot telefonul din priză. Să verific dacă e bine închisă ușa. Orele de culcare. Fobiile alimentare.

Nu făceam nimic prin casă. Nu știam să pun în funcțiune mașina de spălat. Când trebuia să cumpăr mâncare pentru seară mă lua spaima.

Citeam. Stăteam. Mă duceam la bucătărie. Luam un măr. Mușcam din el. Mă plimbam încet prin camere. Plângeam mai mult sau mai puțin, spunând cu voce tare:

— Sunt obosită... Sunt obosită...

Zilele erau lungi. Aveam un nod în gât de dimineața până seara. Apusul soarelui era cel mai greu moment. Mă temeam de venirea nopții. Pândeam întoarcerea lui Claude de la fereastră. Urma să mergem la cumpărături. Nu știam ce să cumpăr. Eram cu inima-ndoită. Voiam ceva bun. Nu voiam să mă-ngraș. Somon, ouă, legume, pește. Un desert. Nu știam ce vreau. Când eram singură, nu-mi puneam problema. Înghițeam te miri ce. Alternam cu perioade în care nu mâncam nimic. Un măr toată ziua. Două ouă fierte tari. Am ajuns la patruzeci și unu de kile.

Aveam reacții incontrolabile. Odată mi-a venit să arunc pe jos, în Place d'Erlon, feliile de șuncă, înfășurate-n hârtie, pe care le cumpăraserăm. Mă durea burta. Stăteam ghemuită pe trotuar. Nu mai puteam să merg. Mă ascundeam după câte-o coloană ca să plâng. Sau mă întindeam pe jos sub arcade. Nu mai mâncam. Nu mai dormeam. Nu mai puteam să fac dragoste. Nu mai puteam să trăiesc.

Odată, când se pregătea să plece din Reims câteva zile, Claude mi-a zis în prag, uitându-se în ochii mei și ținându-mă de mână:

— Dacă mi se-ntâmplă ceva, să știi că ultimul meu gând a fost la tine.

Ani mai târziu mi-a mărturisit că, atunci când se-ntorcea, se întreba uneori dac-o să mă găsească în viață. Nu m-am gândit niciodată să mă sinucid. Îmi trecea prin cap. Știam că n-o s-o fac. Voiam să trăiesc. Eram obosită. Tristă. N-aveam chef de nimic. Nu mă mai interesa nimic. Nu mai aveam chef să fac dragoste. Vaginul meu se contracta când intra Claude în mine. Mă durea. Ne opream. Uneori plângeam amândoi. Mă gândeam că nimeni în afară de el n-ar mai putea să mă iubească sau să mă suporte. Majoritatea fetelor pe care le știam încă-l căutau pe bărbatul vieții lor. Îmi spuneam că eu îl găsisem. Mă simțeam privilegiată. Dar că mi-ar fi plăcut poate să fie altfel, mai atrăgător.

Mergeam la mama și la André ca să ne răsfățăm. Spre sfârșit, mesele deveneau interminabile. Pe masă erau înșirate tot felul de farfurioare. Piureuri, prăjituri, biscuiți, brânză. După un desert venea altul. Ciocolată la cafea, alte tablete de ciocolată, niște compot rămas, fructe uscate. O cutie de prăjituri la care nu se gândiseră. Mă îndopam. Ne duceam în sufragerie. Ei într-un colț. Eu în altul. Jucau cărți. Mie nu-mi plăcea. Mă uitam la ei de pe canapea, răsfoind ziare. Mai ronțaiam câte ceva. Făceam ture

între sufragerie și bucătărie. Aveam impresia, pe urmă, că a fost o seară frumoasă.

A doua zi mă suna mama.

— Ai dormit bine azi-noapte?

— Mamă. Nu mă mai întreba chestia asta. Nu. Evident că nu.

— E enervant.

— Cum spui tu.

Un medic de care-mi plăcea mult și-n care-aveam încredere îmi tot puneă întrebări despre cum se desfășoară nopțile mele și-mi prescria pastile. Mă duceam la farmacia de la parterul clădirii în care locuiam. Într-o zi era la vânzare patroana. A citit rețeta și a ridicat privirea la mine.

— Câți ani aveți?

— Douăzeci și trei.

— Eu v-aș trimite să-mi săpați grădina. O să vedeți. dup-aia dormiți neîntoarsă.

Am simțit că-mi ia foc gâtul. M-am gândit: „Uite. Asta-i ura“.

Singurul lucru care mă făcea să mă simt mai OK era să umblu prin magazine. Nu mă gândeam la nimic. Probam haine. Venea și Claude cu mine uneori. Între o apariție și alta, comenta ținuta cu vânzătoarele. Lor li se părea răbdător și atent. Făceau parte din viața

noastră de zi cu zi și ne aduceau câte o gură de oxigen. Era un magazin în care puteam să cumpărăm, să nu cumpărăm, să probăm haine și să stăm cu orele. Șefa de magazin se interesa dacă am noutăți:

— Cum merge cu angajarea? Ați găsit ceva?

— Tot nu.

— Și-aveți atâtea diplome.

— Dar n-am experiență...

— Și la Air France, nu v-ar interesa? Fac trainin-guri de formare...

Mă înscriisesem la ANPE¹. Citeam anunțurile de angajare. Aplicam. Mă chemaseră în Berck² pentru un post administrativ la un spital. Mă plimbasesem pe dig întrebându-mă cum ar fi să trăiesc acolo. Cerul era cenușiu. Dar aveam marea. Orizontul. Vântul bătea din față și-mi lipea fusta de coapse. Spitalul era lângă plajă. M-a primit o femeie. După care m-a condus înapoi în hol.

— Trebuie să fiți un pic mai coaptă pentru asta...

Am dat concurs la Impozite, la Securitatea Socială, la DRAC³ din regiune. Când voiau o singură persoană, eu eram a doua. Și chiar sub linie când căutau mai multe.

-
1. Agence nationale pour l'emploi („Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă“).
  2. Comună în departamentul Pas-de-Calais.
  3. Direction régionale des affaires culturelles („Direcția Regională de Afaceri Culturale“).